

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 414/2022
03.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „Пчелица“ из Ниша, чији је пуномоћник Тања Савић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3453/2021 од 17.11.2021. године, у седници већа одржаној 03.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3453/2021 од 17.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3453/2021 од 17.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 987/2021 од 10.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име мање исплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од 19.12.2014. године до 10.12.2017. године исплати износ од 195.471,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име мање исплаћене накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 19.12.2014. године до 19.12.2017. године исплати износ од 104.149,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 116.845,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3453/2021 од 17.11.2021. године, потврђена је пресуда Основног суда у Нишу П1 987/2021 од 10.05.2021. године у ставу првом и другом изреке, а жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од

73.345,00 динара, док је захтев за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа до износа од 116.845,00 динара одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује сходно члану 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев неоснован. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, као и правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 12.03.2019. године, да коефицијент плате за запослене у јавним предузећима или установама које су основане у области физичке културе садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Из тих разлога, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 27.12.2017. године, вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 299.620,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић